

9th November 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பப்ளிக் அக்கௌண்ட்ஸ் கமிட்டியின் அறிக்கையை, அவர்களுடைய கருத்துக்களை அரசாங்கம் ஆராய்ந்து, அதற்கு மேலே என்னென்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடுமோ எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு அறிக்கையை, கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் கூறியபடி, அடுத்த சட்டசபை கூடும் பொழுது இந்தச் சபையில் சமர்ப்பிக்கலாம்.

(2) REPORT OF THE COMMITTEE ON ESTIMATES ON MEDICAL, PUBLIC HEALTH, PUBLIC HEALTH ENGINEERING AND TOWN-PLANNING DEPARTMENTS.

SRI P. RAMACHANDRAN : Mr. Speaker, Sir, I rise to present the Third Report of the Committee on Estimates on Medical, Public Health, Public Health Engineering and Town Planning Departments.

(3) REPORT OF THE COMMITTEE ON SUBORDINATE LEGISLATION.

SRI K. PARTHASARATHY : Mr. Speaker, Sir, I rise to present the Fourteenth and Fifteenth Reports (Third Assembly) of the Committee on Subordinate Legislation.

(4) REPORT OF THE COMMITTEE ON GOVERNMENT ASSURANCES.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : கனம் தலைவர் அவர்களே, அரசாங்க உறுதிமொழிகள் பற்றிய குழுவின் (முன்னாவது சட்ட சபை) பத்தாவது அறிக்கையை இந்தச் சபை முன்பு வைக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : It is now 10-20 a.m. The discussion on procurement will be over by 11-20. How long should we take for the discussion on cyclone havoc?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : One hour, Sir.

MR. SPEAKER : For the discussion on procurement, half an hour will be allotted to each side. The hon. Member Sri T. P. Alagamuthu may now speak. How long he should take depends upon his adjustment with the other Members on his side.

VI.—DISCUSSION FOR SHORT DURATION *RE*. PROCUREMENT OF PADDY IN TIRUCHIRAPPALLI DISTRICT

* SRI T. P. ALAGAMUTHU : Sir, I would like to raise a discussion on the following :—

“ The serious situation in which the cultivators in Tiruchirappalli district are placed without paddy for their own consumption as the result of procurement by the Revenue Officials of all the Kuruvai produce in their possession without taking into consideration the *bona fide* requirement of the cultivators and to

[Sri T. P. Alagamuthu]

[9th November 1966]

discuss the steps to be taken to alleviate their suffering and to issue necessary instructions to the procurement officials in this regard."

தலைவர் அவர்களே, நெல் கொள்முதல் செய்யப் படுவதைப் பற்றி, அதிலிருக்கும் குறைகளைப் பற்றி இந்தச் சட்டமன்றத்தில் விவாதங்களின்போது தெரிவிக்கப்பட்டிருந்துகொள்ளும் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கும் சர்க்கார் தரப்பில் அளிக்கப்பட்ட பதில்களின்படி, நெல் கொள்முதல் செய்கின்ற முறை நேர்மையாக நடைபெறவில்லை என்பதைக் குறித்து என் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாயிகளை வற்புறுத்தாமல், தொந்தரவுபடுத்தாமல் செய்கிறார்களா? மார்க்கெட்டின் சர்ப்பளசைத்தான் கொள்முதல் செய்கிறோம் என்ற உறுதியைக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால், நடைமுறையில் என்ன காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன என்று பார்க்கின்றபோது, தமிழகத்தில் விவசாயிகளை வற்புறுத்தி, கொள்முதல் செய்யப்படுவதுதான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதிலேயும் திருச்சி மாவட்டத்தில், இந்தத் தடவை குறுவை நெல் கொள்முதலின்போது நடந்திருக்கிறது. சம்பா கொள்முதல் செய்த போது, ஸ்லாப் சிஸ்டத்தில் கொள்முதல் செய்தார்கள். ஒரு ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்களுக்கு நெல் கொள்முதலிலிருந்து விதிவிலக்கு அளித்து, 2 ஏக்கரும் அதற்கு மேலும் உள்ளவர்களிடமிருந்து 5 மூட்டையும் அதற்கு மேலும் படிப்படியாக அதிகரித்தும், ஸ்லாப் சிஸ்டம் வைத்து கொள்முதல் செய்தார்கள். குறுவை நெல் கொள்முதலில் இந்தத் தடவை, அந்த முறையை மாற்றிவிட்டு, ஏக்கர் ஒன்றுக்கு சராசரி 12 மூட்டை வீதம் கொடுக்க வேண்டும் என்று வசூல் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு ஏக்கர் உள்ளவர்களுக்குக் கூட விலக்கு கொடுக்கவில்லை. அப்படி கொள்முதல் செய்யப் படுவதற்குக் கொடுக்கும் காரணம் என்னவென்றால், இந்தத் தடவை ஏ.டி.டி. 27 வகை குறுவை நெல் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது, விவசாயத்தில் அதிகமாகக் கண்டுமுதல் ஆகியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு ஏக்கருக்கு கிட்டத்தட்ட 30 மூட்டை நெல் விநைந்திருக்கிறது. அதனால்தான் நாங்கள் 12 மூட்டை வீதித்திருக்கிறோம் என்று காரணம் காட்டுகிறார்கள். மேலும், இப்படி 12 மூட்டை வாங்குவது ஒன்றும் அதிகம் இல்லை, குறைவானதுதான், கொடுக்கலாம், ஒரு ஏக்கராவைத்திருப்பவர்களும் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். ஏ.டி.டி. 27 ரக நெல் திருச்சி மாவட்டம் பூரானிலும் பயிரிடப்படவில்லை. காவிரி பாயும் சில பகுதிகளில், லால்குடி தாலுகா, முசிரி தாலுகா ஆகிய இரண்டு தாலுகாக்களிலும் மட்டும் பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் எல்லோரும் அப்படிப் பயிர் செய்யவில்லை. குறிப்பிட்ட சிலர்தான் செய்திருக்கிறார்கள். அதிலேயும்கூட, கலெக்டர் சொல்லுகிறபடி, ஒரு ஏக்கருக்கு கண்டுமுதல் ஆகிவிடவில்லை. லால்குடி தாலுகாவில் ஒரு ஏக்கருக்கு கிட்டத் தட்ட 20 அல்லது 22 மூட்டைதான் அதிகமான விநைச்சல் ஆகியிருக்கிறது. முசிரி தாலுகாவில் காவிரி பாயும் பகுதிகளில், 20 அல்லது 22 மூட்டைதான் கண்டுமுதல்

9th November 1966] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

ஆகியிருக்கிறது. மேலும் காவிரித் தண்ணீர் நேரிடையாக பாசனம் இல்லாமல், சுழிவுத் தண்ணீர் பாயும் திருமானூரில் இன்னும் குறைவாகக் கண்டிருக்கிறது. பத்து அல்லது 15 மூட்டைகள்தான் கண்டுமுதல் ஆகியிருக்கிறது. ஆக, சராசரி என்று பார்க்கிற போது, 20 மூட்டைக்கும் குறைவாகத்தான் கண்டுமுதல் ஆகியிருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது, ஒரு ஏக்கருக்கு 12 மூட்டை நெல் கொடுக்க வேண்டும் என்று விவசாயிகளை வற்புறுத்தினால், அவர்கள் அந்த அளவு நெல்லை எப்படிக் கொடுப்பார்கள்? அது வல்லாமலும், ஆற்றுப்பாசனம் இல்லாமல், ஏரிகளையும் கிணறுகளையும் நம்பியிருக்கும் பெரம்பலூர், முசிரி வடக்குப் பகுதி, இங்கெல்லாம் குறுவை நெல் கண்டுமுதல் அதிகமாக இல்லை. மற்ற பகுதிகளைப் போலத்தான் 20 அல்லது 22 மூட்டைகள் கண்டுமுதல் ஆகியிருக்கிறது. அப்படியெல்லாம் நிலைமை இருக்கும்போது ஒரு ஏக்கருக்கு 12 மூட்டை என்று வற்புறுத்தி வாங்குவது எப்படிப் பொருத்தமாகும் என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே என்ன சொல்லுகிறார்கள். மார்க்கெடபிள் சர்ப்ளஸ் என்ற அடிப்படையில்தான் வசூல் செய்கிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். ஒரு விவசாயி 20 மூட்டை கண்டுமுதல் செய்திருந்தால், 12 மூட்டை எப்படி மார்க்கெடபிள் சர்ப்ளஸ் ஆக இருக்க முடியும் என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். அதை எடுத்துச் சொன்னால், மாவட்டக் கலெக்டர் ஏற்றுக் கொள்ளுவதில்லை. ஒரு ஏக்கருக்காவது விதிவிலக்கு கொடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டால், அதையும் ஒத்துக்கொள்வதில்லை.

திருச்சி நார்த் டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலில் விவசாயிகளும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால், கலெக்டர் அவர்கள் கூறியது என்ன?

'He rejected the suggestion for exemption from the levy, of small holdings of one or two acres, as such small holdings form a majority in the district.'

மேஜாரிடியான விவசாயிகள் சிறுநிலச்சுவாந்தர்களாக இருப்பதால் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கில்லை என்று அந்த கோரிக்கையைத் தள்ளுபடி செய்துவிட்டார். இன்றையதினம், ஒரு ஏக்கருக்கு மட்டுமல்லாமல் அதற்கும் குறைவாகவும் நிலம் வைத்திருக்கிறவர்களிடம்கூட வற்புறுத்தி நெல் வசூல் செய்கிறார்கள். இந்தக் குறுவை அறுவடை சமயத்தில் பெரம்பலூர் தாலுகாவில் எப்படிக் கொள்முதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களே அறிவார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், காங்கிரஸ்காரர்களே பாதிக்கப்பட்டதால் இங்கே வந்து உணவு அமைச்சர் அவர்களையும், முதல் அமைச்சர் அவர்களையும் சந்தித்து தங்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனாலும் பலன் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அங்கே கொள்முதல் எப்படியென்றால் ஏக்கருக்கு 12 மூட்டையை வற்புறுத்தி வாங்கி இருக்கிறார்கள். அறுபத்தி மூன்றே செண்டுகள்

[திரு. து. ப. அழகமுத்து]

[9th November 1966]

உள்ள ஒரு விவசாயி என்னிடத்தில் வந்து ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். 'தனக்கு 63 செண்டுதான் நிலம் இருக்கிறது என்றும், கொள்முதல் செய்பவர்கள் 10 மூட்டைதான் கண்டுமுதல் ஆகியிருந்தும், அதில் 3 மூட்டை கூலி. பண்ணையார்களுக்கு என்று போனது போக பாக்கியை துப்பாக்கி முனையில் போலீஸ் வைத்து வசூல் செய்து கொண்டு போய்விட்டார்கள்' என்று விண்ணப்பம் கொடுத்திருக்கிறார். நேற்றையதினம்கூட, சுதந்திரா கட்சித் தலைவர் திரு. கணேசன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல, திருமானூர்ப் பகுதியில் 5 செண்ட், 10 செண்ட் வைத்திருப்பவர்கள் கூட நெல் கொடுக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய தினமும் கணக்கப்பிள்ளைகளும், முன்சீப்களும் நோட்டீஸ் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்களிடம் வசூல் செய்வதில்லை என்று கூறிவிடலாம், இங்கே. ஆனால் நடப்பது என்ன? இப்படிப்பட்ட சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்களிடத்திலும் கட்டாயப்படுத்தி வசூல் செய்கிறார்கள்.

கிராம முன்சீப்களும், கணக்கப்பிள்ளைகளும் அதிகாரிகளைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். காரணம் என்ன? ஏற்கனவே 5½ சதவிகிதம் லோன் வசூல் செய்ய வேண்டியிருந்தபோது, லோனை இவர்கள் சரியாக வசூல் செய்துகொடுக்கவில்லை என்று பெரம்பலூர் தாலுகாவில் 50 கிராம முன்சீப் கணக்கப்பிள்ளைகள் சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த பயத்தில் இப்பொழுது நெல்லை எப்படியும் வசூல் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் நோட்டீசை சார் செய்திருக்கிறார்கள். இது சம்மந்தமாக கிராம முன்சீப்கள் தங்களுடைய சங்கத்தில் ஒரு தீர்மானம் போட்டு தாங்கள் 5½ சதவிகிதம் லோன் வசூல் செய்ய வில்லை என்று தங்களை ஆர்டி.ஓ. அவர்கள் அவதூறுகப் பேசி, மறு உத்தரவு வரை சஸ்பெண்ட் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள். என்னிடமும் ஒரு காரியைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கலெக்டருக்கும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள், சர்க்காருக்கும் அனுப்பியிருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். கணக்கப்பிள்ளை, கிராம முன்சீப்களைக் குறை கூறுவதற்கில்லை. அதிகாரிகளைத்தான் சொல்ல வேண்டும். அதிகாரிகள் சொல்லுவதை அவர்கள் நிறைவேற்றுகிறார்கள். ஆகவேதான் நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனையை காரைக்குடிக்குச் சென்று திரும்பும்போது, நம்முடைய மாநில முதல் அமைச்சர் திரு. காமராஜர் அவர்களிடம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். (குறுக்கீடு.) எனக்குத் தெரியும். தெரிந்துதான் சொல்லுகிறேன். இப்போது சர்க்கார் கொள்கை களையல்லாம் காமராஜர்தான் அறிவித்து வருவதால், அவர்கள் தான் முதல் அமைச்சர் என்கிற சந்தேகம் வந்துவிட்டது. இந்தப் பிரச்சனையை அவர்களிடம் எடுத்துச் சொன்னபோது, அவர் கலெக்டரை அழைத்துக் கேட்டார், 'என்ன வசூல் செய்கிறார்கள்' என்று. அவரிடமும் கலெக்டர் சரியான பதிலைச் சொல்லவில்லை, ஒரு ஏக்கருக்கு 30 மூட்டையா அல்லது ஒரு காணிக்கு 30

9th November 1966] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

மூட்டையா என்று தெளிவில்லாமல் மழுப்பி விட்டுவிட்டார். இன்றையதினம் பல விவசாயிகளுடைய வீடுகள் பூட்டி, சீல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, நெல் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக. இது சரியா? சர்க்காருக்கு எவ்வளவு நெருக்கடி என்பதை நான் உணருகின்றேன். ஏனென்றால், முதல் அமைச்சர் இந்த நாட்டில் எவ்வளவு அரிசி ஸ்டாக் இருக்கிறது என்று சொன்னார்களோ அது போல, சிவில் சப்ளை கமிஷனர் இந்த மாநிலத்தில் எவ்வளவு அரிசி ஸ்டாக் இருக்கிறது என்று சொன்னார்களோ அதுபோல, அந்த அந்த மாவட்டக் கலெக்டர்கள் எவ்வளவு அரிசி ஸ்டாக் இருக்கிறது என்று சொன்னார்களோ அதுபோல இன்றைக்கு ஸ்டாக் இல்லை. ஆகவேதான், கெடுபிடி செய்கிறார்கள். சொல்லியதை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று இந்த முறையில் கொள்முதல் செய்கிறார்கள். ஆகவே, இருக்கும் நெருக்கடியை உணருகின்றேன் என்றாலும், விவசாயிகளுக்கு அவர்களுடைய வீட்டுக்கு, தேவைக்கு வேண்டிய நெல்லை கொடுப்பதா இல்லையா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நேற்றைய தினம் பேசிய திரு. செல்வராஜன் அவர்கள் 'கட்டாய ரேஷனை விரும்புகிறீர்களா' என்று கேட்டார்கள். நான் சொல்லுவேன், 'விரும்பினாலும், உங்களால் நடத்த முடியாது' என்று. குறிப்பிட்டுள்ளபடி அரிசியை விநியோகிக்க முடியாது என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அந்தக் காரணத்தால்தான் பரிபூரண ரேஷனைக் கொண்டுவர பயப்படுகிறார்கள். மார்க்கெடபிள் சர்ப்ளசைத்தான் கொள்முதல் செய்கிறோம் என்கிற வாதம்கூடத் தவறான வாதமாகும். விவசாயிகளிடத்தில் அதிகப்படியாக உள்ள நெல்லை, ஊரிலே விற்பதற்காக உள்ள நெல்லைக் கொள்முதல் செய்து வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டால், கிராம மக்களுக்கு எப்படி நெல் கிடைக்கும்? அவர்கள் விற்க வேண்டிய நெல்லை வாங்கிக்கொண்டு போய் நகரத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டால், கிராமத்திலே விவசாயத்தை நம்பி வாழாத மக்களுடைய நிலை என்ன ஆவது? கிராம மக்களைப்போலவே, மேஜர் பஞ்சாயத் திலே இருக்கும் மக்களுக்கு நெல் அல்லது அரிசி எப்படி ஓப்பன் மார்க்கெட்டில் கிடைக்கும்? அவர்களுக்கு அரிசி கொடுக்க இன்றையதினம் சர்க்காரிடம் உத்தரவாதம் இருக்கிறதா? மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களிலும், கிராமப்புறங்களிலும் விவசாயத்தை நம்பி வாழாதவர்களுக்கு நெல் அல்லது அரிசி கொடுக்க உத்தரவாதம் இல்லை. நகரப் புறங்களில் இருக்கிறவர்களுக்கு அரிசி கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் கூறவில்லை. கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்தில், கொள்முதல் கொடுமையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லுகிறபோது, "இங்கிருப்பவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கு அரிசி போக வேண்டாம் என்று விரும்புகிறீர்களா? இதை எப்படி அனுமதிக்க முடியும்? வெளி மாவட்டங்களுக்குக் கொண்டு போக வேண்டாம் என்றால், அவர்கள் என்ன செய்வது" என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

[திரு. து. ப. அழகமுத்து]

[9th November 1966]

அதே போலத்தான், திருச்சி மாவட்ட விவசாயிகளைப் பொறுத்தும், அவர்கள் விளைச்சல் என்ன என்பதைக்கூடக் கணக்கிடாமல், அவர்களுக்கு எவ்வளவு தேவை என்பதைக் கணக்கிடாமல், அவர்கள் வைத்திருந்த நெல்லை எல்லாம் துப்பாக்கி முனையில், போலீசாரை வைத்துக் கொள்முதல் செய்தால் எப்படி அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவார்கள்? ஆகவே, இந்தப் பிரச்சினை பரிகரிக்கப்பட வேண்டியது என்பதற்காக இந்த விவாதத்தைத் துவக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொண்டேன்.

பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களிடம் அதிகாரி போவதில்லை. ஏனென்றால், அவர்களிடத்தில் பல முறைகளில் போக வேண்டியிருக்கிறது. ஆண்டுக்காண்டு எழுப்பப்படுகிற இரண்டு, மூன்று கடன்களுக்காக அவர்களை அணுக வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் காரணத்தால், அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய உரிய நெல்லை அதிகாரிகள் கேட்டுப் பெறுவதற்குத் தயங்குகிறார்கள். அவர்களை அணுகவே தயங்குகிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதை வாங்கிக் கொண்டுவந்துவிடுகிறார்கள். ஆனால், பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களிடம் குறிப்பாக ஒரு ஏக்கருக்கும் கம்மியாக நிலம் வைத்திருப்பவர்களிடம் வற்புறுத்திக் கொள்முதல் செய்கிறார்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் வாயில்லாப் பூச்சிகளாக இருக்கிறார்கள். இந்தக் குறைகளை யெல்லாம் பரிகரிக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இந்த விவாதத்தைத் துவக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் இதற்குச் சரியான பரிகாரத்தைக் காணவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சென்ற முறை சம்பாக் கொள்முதல் நடந்தபோது, என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கும் தேனூரில் ஒரு குத்தகை விவசாயி, தன்னிடமிருந்த நெல்லை ஏற்கனவே லெவிக்கு போட்டுவிட்டான். நெல் போட்டுவிட்ட பிறகும், அவன் வீட்டில் இல்லாதபோது, பெண்களைத் தெருவிலே இழுத்தெறிந்துவிட்டு, அங்கே கொள்முதல் செய்தார்கள். இதை நான் நேரில் பார்த்தேன். கொடுமை நடக்கிறது என்று சொல்லும்போது, 'நடக்கவில்லை', 'நடக்கவில்லை' என்று கூறுவது எப்படிப் பொருத்தமாக இருக்கும்?

திருச்சி மாவட்டக் கலெக்டர் கூறுகிறார். 12 மூட்டை நெல் கொடுக்கவேண்டும் என்று விதித்திருந்தால், அதில் 6 மூட்டை குத்தகைதாரர் கொடுக்கவேண்டும், பாக்கி 6 மூட்டை பட்டாக்காரர் கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார். பட்டாக்காரரைக் கேட்டால், "ஆண்டுக்கு ஒரு முறை தான் குத்தகை அளக்கிறான், நாங்கள் இந்தக் குறுவை விளைச்சலில் எப்படித் தரமுடியும்?" என்று கேட்கிறார். அப்படியானால், முழு நெல்லை, அதாவது ஒரு ஏக்கருக்கு 12 மூட்டை என்ற அளவில் குத்தகைதாரரே எப்படிக்கொடுக்க முடியும்? இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையெல்லாம் இருக்கிறது. விவசாயிகள் கசக்கிப் பிழியப்படுகிறார்கள். காரணம், அவர்கள் நெல் பயிர் செய்கிறார்கள். நெல் பயிர் செய்கிறார்கள் என்ற ஒரே பாவத்திற்காக அவர்கள் கசக்கிப் பிழியப்படுகிறார்கள். கரும்புப் பயிர் செய்கிறவர்களையும் வாழை வைத்துப் பயிர் செய்கிறவர்

9th November 1966] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

களையும், வெற்றிலைக் கொடிக்கால் வைப்பவர்களையும் அதிகாரிகள் நெருங்குவது கிடையாது. அதனால், அவர்கள் சுகமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால், நெல்லைப் பயிர் செய்கிறார்கள் என்ற ஒரே பாவத்திற்காக அவர்களை இப்படியெல்லாம் கொடுமைப்படுத்துவது சரியல்ல, ஆகவே இந்தக்கொடுமை நிறுத்தப்பட வேண்டும், அமைச்சர் அவர்கள் இதில் தலையிட்டு ஆவன செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

திரு. க. ர. நல்லசிவம் : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விஷயத்தின்மீது இரண்டு விஷயங்களை நான் சபையினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஒன்று, கொள்முதல், மற்றொன்று, உணவுப் பிரச்சனை. சடந்த ஒரு வார காலமாகச் சட்டசபை நடக்கிறது. ஆனால், இந்த ஒரு வார காலத்தில் உணவு நிலைமையைப்பற்றி விவாதிப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் ஒதுக்கப்படாதது உண்மையிலேயே வருத்தத்திற்குரியது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினரோ அல்லது வேறு கனம் அங்கத்தினரோ உணவுப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசவேண்டும், அதற்காகக், காலம் ஒதுக்கவேண்டும் என்று எப்பொழுது கேட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

திரு. க. ர. நல்லசிவம் : சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை என்பதைச் சொன்னேனே தவிர, மற்றவற்றுக்குள் நான் இப்பொழுது விவாதத்தில் இறங்க விரும்பவில்லை. கோயமுத்தூர் ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில், லெவி முறையில் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. ஐம்பது செண்டுக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருந்தால், அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நெல் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு ஏக்கரிலிருந்து இரண்டு ஏக்கருக்குள் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும், இரண்டு ஏக்கரிலிருந்து ஐந்து ஏக்கர் வரையில் நிலம் வைத்திருக்கிறவர்கள் இவ்வளவு நெல் கொடுக்கவேண்டும் என்று படிப்படியாக லெவி முறை இருக்கிறது. கோயமுத்தூரில் அமலில் உள்ள இந்த லெவி முறையை அநேகமாக இராஜ்யம் பூராவிற்கும் விஸ்தரிப்பது நல்லது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் ஆகும்.

திருச்சி ஜில்லாவில் ஒரு ஏக்கருக்கு 12 மூட்டை கொடுக்க வேண்டும் என்று கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. அங்குள்ள நிலைமை எனக்குத் தெரிந்த வரையில், திருச்சி ஜில்லாவில் இரண்டு, மூன்று கரும்பால்கள் இருக்கின்றன. கரும்பு பயிரிடாத காலம் போக மற்ற காலங்களில்தான் நெல் பயிரிடுகிறார்கள். சாதாரணமாக ஒரு ஏக்கரில் விளைச்சல் 12 மூட்டையிலிருந்து 16 மூட்டைக்கு மேல் கிடையாது. ஏ.டி.டி. 27 ரகத்தைப் போட்டு ஒரு சிலர் ஏக்கருக்கு 25 முதல் 30 மூட்டைகள் எடுக்கலாம். ஆனால், சராசரியாக எல்லோருமே ஏக்கருக்கு 20 மூட்டைகள், 30 மூட்டைகள்

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்] [9th November 1966]

எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதென்றால், அது உண்மைக்குப் புறம்பானதாகத்தான் இருக்க முடியும். நான் கொள்முதலைப் பற்றிச் சுற்றிவளைத்துப் பேச விரும்பவில்லை. குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். லெவி முறையிலே இருந்தால் ஒரு தொந்தரவும் இருக்காது. அந்த அடிப்படையிலே ஒரு விகிதாசாரத்தில் கொள்முதல் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அத்துடன் கூட, உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களுக்கு நியாய விலை கிடைப்பதற்கும் வகை செய்யவேண்டும். கொள்முதல் அவசியம் என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். அதே நேரத்தில், விவசாயத்திற்குத் தேவையான உரம் முதலியவை கிடைப்பதில் உள்ள சங்கடங்களையும் நீக்கவேண்டும். சூப்பர் பாஸ்பேட், ட்யூரியா, போடாஷ் முதலிய உரங்கள் கிடைக்கவும் வழிவகை காணவேண்டும். அந்தத் தொல்லையை நான் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்தே பேசுகிறேன். சர்க்கார் அதிகாரிகளைக் கேட்டால், “மிகக் குறைவாகத்தான் கிடைக்கிறது, நாங்கள் என்ன செய்வது?” என்று சொல்லுகிறார்கள். வண்டி கொளிஞ்சி ரூ. 100, ரூ. 150 என்று விற்கிறது. இரண்டு வண்டி கொளிஞ்சி வாங்கவேண்டுமானால், 300 ரூபாய், 400 ரூபாய் கொடுத்தால்தான் கிடைக்கிறது. இப்படியெல்லாம் எருக்களையும் உரங்களையும் அதிக விலை கொடுத்து, கிரமப்பட்டு வாங்கிப் பயிர் செய்து நெல்லை விளைவிப்பதை அரசாங்கம் கருத்தில் கொண்டு, விவசாயி உற்பத்தி செய்யும் நெல்லின் ஒரு பகுதியைச் சர்க்காருக்கு நியாய விலைக்குக் கொடுத்தது போக, மீதமுள்ள பகுதியைப் பகிரங்கமாக ‘ஓபன் மார்க்கெட்டில்’ விற்பதற்கு அனுமதியளிக்கவேண்டும். இப்படி ஒரு பகுதியையாவது அதிக விலைக்கு விற்பதான, நெல் பயிரிடுவது ஓரளவுக்காவது கட்டுப்பாடாக இருக்கும். இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். நியாய விலையில் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான உரம் போதுமான அளவு கிடைக்கவேண்டும். அப்படிச் கிடைப்பது கிடையாது. அதிக விலை கொடுத்து, கொளிஞ்சி, மற்ற உரங்களை விவசாயிகள் வாங்கவேண்டியிருப்பதால், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நெல்லை நியாய விலைக்கு அரசாங்கத்திற்கு லெவி முறையில் கொடுத்தது போக, மீதமுள்ளதை பகிரங்கமாக விற்பதற்கான சூழ்நிலை இருக்கவேண்டும். இந்த நிலையில் லெவி முறை தான் நியாயமானதாக இருக்கமுடியும்.

இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தீபாவளிப் பண்டிகை வரப் போகிறது. இப்பொழுது ராஜ்யத்தில் உள்ள உணவு நெருக்கடி நிலையில், உணவுத் தானியங்களை மாயா ஜால முறையில் கொண்டு வந்துவிடுவது என்பதும் சாத்தியம் அல்ல. மாயா ஜாலம் செய்து உணவுத்தானியம் கொண்டு வரக்கூடியவர்கள் யாரும் கிடையாது. முதல்நாள் நட்பு, மறுநாள் கதிர் முழம் கான முடியும் என்று யாராவது சொன்னால், அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இரும்பினும், சாத்தியப்பட்ட வரையிலும் முயற்சி செய்யலாம். பெரும் பகுதி மக்கள் கிராமப் புறங்களில்தான் வசிக்கிறார்கள். கிராம மக்கள் தங்களுக்கு அரிசி வேண்டும் என்று கூடக் கேட்பதில்லை. எதையாவது கொடுங்கள் என்றுதான் கேட்கிறார்கள். மனிதன் சாப்பிடத் தகுந்த உணவுத் தானியம் எதையாவது கொடுங்கள்.

9th November 1966] [திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். நானும் தேரில் போய் அதிகாரிகளைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் 'நாங்கள் என்ன செய்வது?' என்று தான் சொல்லுகிறார்கள். முதல் அமைச்சர் சொன்னாரே, எட்டு லட்சம் டன் இருக்கிறது என்று, அதில் ஏதாவது கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்று அங்குள்ள அதிகாரிகளைக் கேட்டாலும் ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. இங்கு ஏதோ சொல்வார்கள். அதைக் கேட்டுக்கொண்டு அங்கு போய்ப் பார்த்தால் நிலைமை வேறு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் எவ்வளவு எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று இங்கே அறிக்கை வாசிக்கப்படுகிறது. ஆனால், கிராமப் புறங்களில் சென்றால், சரிவரக் கிடைப்பதில்லை. எங்கள் ஜில்லாவில், ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் குறைந்தது குடும்பம் ஒன்றுக்கு வாரத்திற்குப் பத்து லிட்டர் சோளமாவது கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்றுதான் நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இரண்டொரு தினங்களில் தீபாவளி வர இருக்கிறது. அந்த வேளையில் கிராமப்புற மக்கள், குறிப்பாக நெசவாளி மக்கள், சாதாரண அரிசன மக்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. உணவுப் பொருள்கள் கிடைப்பதில் பெருத்த கஷ்டம் இருக்கிறது. நம்மைப் பொறுத்த வரையில், நாம் ஏதோ ஒரு வகையில் நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், கிராமப்புற மக்களுடைய நிலைமையை எண்ணிப்பார்த்தால், கவலைக்கிடமாக இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தியக் குடிமகன் என்ற நினைப்பிலும், மனிதாபிமான எண்ணத்திலும் இந்தப் பிரச்சனை அணுகப்படவில்லை. இந்த நாட்டில் பிறந்த குடிமகனுக்கு, ஒரு படி அரிசி, அரைப் படி அரிசியாவது இந்த நாட்டில் அவன் பிறந்து விட்ட பாவத்திற்காக, பிச்சை போடுவது போலவாவது கொடுத்திருந்தால், உண்மையிலேயே இந்த அரசைப் பாராட்ட முடியும். அதற்குக் கூட வழி கிடையாது.

சிவகிரி என்ற ஊருக்குப் போயிருந்தேன். நெசவாளிகள் மலிந்த ஊர் அது. தேர்தல் வரும்போது வரட்டும். தேர்தல் வந்தால் என்ன? போனால் என்ன? அதைப்பற்றிக்கூட நான் சவலைப்படவில்லை. நெசவாளிகள் மலிந்த அந்த ஊரிலே போய்ப் பார்த்தால், "15 பைசா கொடுத்து நாங்கள் தானியம் வாங்க முடியவில்லை" என்று சொல்லுகிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம், விலைவாசி ஏற்றமும், நெசவாளிகளுக்குத் தொழில் இல்லாத நிலையும் தான்.

ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்றையதினம் பயங்கரமான ஒரு நிலைமை தமிழ்நாட்டில் இருந்து வருகிறது. நான் ரேஷன் பற்றிச் கூடச் சொல்லவில்லை. நெசவாளர்கள் வாழக் கூடிய பகுதியில் கஞ்சித் தொட்டிகள் வைத்தாகவேண்டும். காரணம் இன்றைக்கு ஆயிரக்கணக்கான நெசவாளர்கள் வேலை இன்றியே இருந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தொழில் கிடையாது. வெளியில் சொல்ல நான் வெட்கப்படுகிறேன். நீங்களே கோயம்பத்தூர், சேலம் போன்ற மாவட்டங்களில் நெசவாளர்கள் வாழக்கூடிய பகுதியில் என்ன நிலைமை இருந்து

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்] [9th November 1966]

கொண்டிருக்கிறது என்பதை விசாரியுங்கள். அந்தப் பகுதிகளில் நியாயவிலைக் கடைகள் மட்டும் வைத்துப் பயன் இல்லை. கஞ்சித் தொட்டிகளை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பீகாரில் பஞ்சம், உத்திரப் பிரதேசத்தில் பஞ்சம். அவர்கள் சண்டையிட்டு மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இருந்து தானியங்களை வரவழைத்துக்கொள்கிறார்கள். இங்கே கோயம்பத்தூரில் பஞ்சம், சேலத்தில் பஞ்சம், தஞ்சை மாவட்டத்தில் பஞ்சம். ஏன் தமிழ் நாடு அரசாங்கம் சும்மா இருந்துகொண்டிருக்கிறது? முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தோடு சண்டைபோட்டு போதுமான தானியத்தை தருவித்தாகவேண்டும். மழை பெய்வதற்கு முன்னால் இருந்த நிலைமை என்ன? கம்பு வரும், சோளம் வரும், கடலை வரும் என்று இருந்தோம். மழையினால் கம்பு பூ உதிர்ந்து போய்விட்டது. சோளம் பூ உதிர்ந்து போய் விட்டது. கடலை வேரே ஓடவில்லை. தண்ணீர் பாசனம் உள்ள பகுதியில் இன்னும் இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் போகவேண்டும் தானியத்தைப் பார்க்க. சண்டை போட என்ன? வெட்கம் இல்லாததை இல்லை என்று சொல்ல ஏன் தயங்கவேண்டும்? கண்டிப்பாக நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மத்திய சர்க்காருடன் சண்டையிட்டு போதுமான தானியத்தைப் பெறவேண்டும். புயலுக்காக இரண்டு கோடி ஒதுக்க வேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காரிடத்தில் கேட்கவில்லையா? அதைப் பாராட்டுகிறோம். அதைப் போல நமக்குத் தேவைப்படுகிற அரிசிதான் வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை, கல் மண் இல்லாத் எந்த தானியத்தை வேண்டுமானாலும் வாரத்திற்குப் பத்து லிட்டர் கொடுங்கள் போதும். சோளமாக இருந்தாலும், கம்பாக இருந்தாலும், வரகாக இருந்தாலும், எந்தத் தானியமாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. வாரத்திற்கு பத்து லிட்டர் கொடுங்கள் போதும். இன்றைக்கு மக்கள் உணவு தானியம் கிடைக்காது தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே நாம் விருந்து வைத்து, ஒருவருக்கொருவர் முகமன் கூறிக் கொண்டு போவதில் பிரயோசனம் இல்லை. உணவுப் பிரச்சினையில் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் அலட்சியமாக இருக்கக் கூடாது.

இன்று நாட்டில் ஒரு பயங்கர நிலை உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கே ரயிலை நிறுத்தினார்கள், ஊட்டியிலே அரிசிச்சோறு இல்லை. டிரைவர், மற்ற ஊழியர்கள் அப்படியே ரயிலை நிறுத்தி விட்டார்கள், நாம் பார்க்கிறோம். ஒவ்வோர் இடத்தில் உருக்காலை இல்லை உடனே போராட்டம். அது போன்ற அராஜகச் செயல்கள் ஏற்படக்கூடாது என்பதாக இந்த நாட்டில் பிறந்த பிரஜை என்ற முறையில் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த மாதிரியான போக்குக்கு நம்முடைய அலட்சியத்தினால் மக்களைத் திருப்பி விட்டு விடக் கூடாது. இன்றைக்கு நாட்டில் ஒரு பயங்கரமான—மயான அமைதிதான் நிலவுகிறது. இவர்கள் நாடு அமைதியாக இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே இருப்பது மயான அமைதி தான்.

9th November 1966] [திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

ஆகவே நான், முதல் அமைச்சர் அவர்களிடம் வற்புறுத்தித் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வாரத்திற்கு ஒரு பத்து லிட்டர் எந்தத் தானியமாக இருந்தாலும் மக்களுக்கு விநியோகிக்க உடனடியாக எல்லாக் கிராமங்களிலும் ஏற்பாடு செய்தாகவேண்டும். அப்போது தான் மக்கள் வாழ்வார்கள், ஜனநாயகம் வாழும், நாட்டில் உண்மையான அமைதி ஏற்பட முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் திரு. அழகமுத்து துவக்கிவைத்த இந்த விவாதத்தின் பேரில் நான் எனது கருத்துக்களை, எனது மாவட்டம் சம்பந்தப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். உணவு தானியங்களைப் ப்ரொக்யூர்மெண்டு செய்வதன் மூலமாக அரசாங்கத்தில் இருக்கிற தாகில்தார், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் போன்ற அத்தனை அதிகாரிகளுமாகச் சேர்ந்து இன்றைக்கு உணவு தானிய விலை ஏற்றத்திற்குக் காரணமாகச் செயல்படுகிறார்கள். எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் அது சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளக் கூடியது. அங்கே உற்பத்தியாகும் தானியம் அந்தப் பகுதிக்கு ஓரளவு போதுமானது ஆகும். இருந்தும் இன்றையதினம் 2 ரூபாய். 2½ ரூபாயாக அந்தப் பகுதியில் ஒரு படி அரிசி விற்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் அதிகாரிகளே தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை என்று நான் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு அரசாங்க ப்ரொக்யூர்மெண்டு பாலிசியை எடுத்துக் கொண்டால் கோயம்பத்தூரில் லெவி முறை, தஞ்சையில் மார்க்கெட்டிங் சர்ப்ளஸ் கொள்முதல் செய்யப்படும் என்பது. இப்படி ராஜ்ய முழுவதற்கும் ஒரு பொதுக்கொள்கை என்று இல்லாமல் அமைத்து—அங்கங்கே உள்ள அதிகாரிகள் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி செயல்பட இந்த அரசாங்கம் வழி வகுத்துவிட்டது. இதன் காரணமாக யார் யார் எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்பதாக நியாயமான உத்தரவு இல்லாமல் போய்விட்டது. எங்கள் பகுதியில் அதிகாரிகள் சின்னஞ்சிறு விவசாயிகளை எல்லாம் நெறுக்கி கொள்முதல் செய்கிறார்கள். அதேசமயம் ஐயாயிரம் மூட்டை, நாலாயிரம் மூட்டை என்று கோடவுளில் அடுக்கி வைத்திருக்கிற பெரிய நிலச்சுவான்தார்களைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இன்றையதினம் தங்களது சொந்த லாரியிலே அந்த மூட்டைகளை எடுத்துச் சென்றால் பயந்துகொண்டு விடப்படுகிறார்கள். ஒரு விவசாயி ஒரு மூட்டையை அவித்து அறைக்க எடுத்துச்சென்றால் கூட அந்தத் தானியம் அதிகாரிகளால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு சூரையாடப்படுகிறது. கிராமத்தில் இருந்து, தான் இருக்கும் நகரத்திற்கு ஒரு வண்டி தானியம் எடுத்துச் செல்ல முடியாது. அதன் காரணமாக ஏற்கனவே 1½ ரூபாய், 1¾ ரூபாய் விற்று வந்த அரிசி இரண்டரை, மூன்று என்று ஆகிவிட்டது. இதற்குக் காரணமே அதிகாரிகளின் எதேச்சாதிகாரப் போக்குத் தான். அரசாங்கத்தின் திறமையற்ற கொள்கை தான்.

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [9th November 1966]

‘உழுவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ என்றார்கள். இன்றைக்கு ‘உழுவுக்கும் தொழிலுக்கும் நித்தனை’ தான் செய்கிறார்கள். விவசாயிகள் நித்தனை செய்யப்படுகிறார்கள். ரெஸ்ட்ரிக்ட்டென் போட்டிருக்கிறார்கள். என்ன ரெஸ்ட்ரிக்ட்டென்? ஜில்லாவுக்கு ஜில்லா எடுத்துச் சொல்லக்கூடாது. ஆனால் தாலுக்காவுக்கு தாலுக்கா எடுத்துச்சொல்லக்கூடாது என்று ரெஸ்ட்ரிக்ட்டென் போடவில்லை. நெல்லிக்குப்பத்தில் இருந்து பண்டுருட்டிக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியுமா? சிதம்பரத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு போகக் கூடாது, இது என்ன உத்தரவு? இத்தகைய நியாயமற்ற, விவேகமற்ற செயல்களினால் தான் இன்றைக்கு சிறு சிறு வியாபாரிகள் நான்கு மரக்கால் ஐந்து மரக்கால் என்று அங்கங்கே கிடைக்கிற தானியங்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்து—நான் நீ என போட்டி போட்டுக்கொண்டு விற்க முடியாத காரணத்தினால் விலை—கொள்ளைக்காரர்களால் விஷம் போல் ஏற்றப்படுகிறது. இதை அரசாங்கம் உணர்கிறதா? விவசாயிகளிடத்தில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு எங்கே அனுதாபம் இருக்கிறது? அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய காரியத்தை எங்கே செய்தார்கள்?

இன்றையதினம் அரசாங்கத்தால் ஏ.டி.டி. 27 மூட்டைக்கு மூப்பத்தேழு ரூபாய் சொச்சம் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் ஓப்பன் மார்க்கெட்டில் 56 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. ஏறக்குறைய விவசாயிகளுக்கு 20 ரூபாயை ஒரு மூட்டைக்கு சர்க்கார் நஷ்டப் படுத்துகிறது. இன்றையதினம் தஞ்சை, தென்னாற்காடு போன்ற ஜில்லாக்களில் உழுது சாகுபடி செய்கிறவன் ஒரு வேளைச் சோற்றுக்கு திண்டாடுகிற நிலையை இந்தச் சர்க்கார் உண்டு பண்ணியிருக்கிறது.

உழுது பயிரிடக்கூடியவர்கள், நெல்லைப் பயிரிடுகின்றவர்கள், நெற்றிவேர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபடுகின்றவர்கள் அரிசிகிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு எப்படி ஊக்கம் பிறக்கும்? பத்து ஏக்கர் நிலம் வைத்துள்ள விவசாயி, உற்பத்தி செய்தவுடன் வந்து கொள்முதல் செய்துவிடுவார்கள் என்ற காரணத்தினாலே அதற்குத் தகுந்தபடி கணக்குப்போட ஆரம்பித்துவிடுகிறான். நமக்குத் தேவையானதை மட்டும், இரண்டு ஏக்கர் மட்டும் பயிர் செய்வோம், மீதியிருக்கின்ற நிலத்தில் கரும்பு, மிளகாய் அல்லது ஏதாவது கமர்ஷியல் கிராப்சைப் பயிரிடுவோம் என்று அவனும் தன்னுடைய நிலையை மாற்றிக் கொள்கிறான். ஆகவே விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கம் எப்படி ஊக்கத்தை இதன் மூலம் ஏற்படுத்தமுடியும்?

“உழவினா கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவது உம்
விட்டோமன் பார்க்கு நிலை”

என்று கூறியிருக்கின்ற வகையிலே, கிராமத்திலே இருக்கின்ற உழவன் கைவிட்டுவிட்டால், நகரத்திலே இருக்கின்றவன் பேனா பிடித்துஎழுத முடியாது! நகரத்திலே உள்ளவர்கள் சொகுசாக வாழ முடியாது! ஆகவே, பயிரிடுபவனுக்கு முதலிலே வசதிகளைச் செய்துகொடுக்கவேண்டும். அந்த முறையிலே விதை நெல்லை யாரும் ப்ரொக்யூர் பண்ணக்கூடாது என்று கண்டிப்பாகச்

9th November 1966] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

சொல்ல வேண்டும். விதை நெல் அவனிடம் இருந்தால்தானே அவன் மறுபடியும் உற்பத்திசெய்யமுடியும். அது இல்லாமல் மறுபடியும் அவன் எப்படி உற்பத்தி செய்யமுடியும்? இந்த தீபாவளிக்கு அரிசி வாங்குவதற்காக விவசாயிகள், கிராமங்களிலிருந்து டவுனுக்கு போகிறார்கள். கிராமங்களிலிருந்து ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் நிலம் உள்ள விவசாயிகள் கூட அரிசி வாங்குவதற்காக டவுனுக்குப்போய் கஷ்டப்படக்கூடிய நிலைமை தான் இருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்தினுடைய திறமையற்ற கொள்கையினாலும், அதிகாரிகளுடைய கெடுபிடியினாலும் அவர்கள் கஷ்டமான நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி இருந்தால் அவர்கள் எப்படி வாழ்க்கை நடத்தமுடியும், உணவு உற்பத்தி செய்யமுடியும்? ஆகவே, விவசாயிகளுடைய நல்ல எண்ணத்தை, உணவு உற்பத்தி அதிகமாகச் செய்யவேண்டுமென்ற நல்ல லட்சியத்தை அழுத்துகின்ற வகையிலேதான் அரசாங்கத்தினுடைய உணவுக் கொள்கையும், ப்ரொக்யூர்மென்ட் பாலிசியும் இருக்கிறது, இதை மாற்றவேண்டுமென்ற யோசனைகள் கூறி நான் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : கனம் தலைவரவர்களே, உபரி மாவட்டத்திலே விளைகின்ற நெல் பற்றாக்குறை மாவட்டங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பதிலே எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் கிடையாது. விவசாயிகள் அவர்களிடம் உள்ள நெல்லை விற்பதற்கு மறுப்பது கிடையாது, அவர்கள் விற்காமலும் இருக்கமுடியாது, இதையும் நாங்கள் அறிவோம். விவசாயிகளிடம் இருக்கின்ற நெல்லை உணவு தேவைப்படுகின்றவர்களுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்ற முறையிலே இருக்கின்ற, அரசாங்கம் அதிலே மேற்கொண்டிருக்கின்ற, பிழைகளின் காரணமாகத்தான் விவசாயிகள் இன்னல்களுக்கு ஆளாகவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அறுவடை நேரத்திலே எசாளமான நெல்லை விவசாயிகள் விளைவிக்கின்றார்கள், அவ்வளவு நெல்லையும் கொள்முதல் செய்வதற்கு இந்த சர்க்கார் வழிவகை செய்யவில்லை. அறுவடையான நெல்லை வாழ்கைக்கு வேண்டிய அளவுக்கு வைத்துக் கொண்டு மீதியை அவன் பொருளாக்க வேண்டுமென்று துடிதுடிக்கிறான். விவசாயிகளிடமிருந்து அவ்வளவு நெல்லையும் வாங்குவதற்கு அரசாங்கத்திடம் வழிவகை கிடையாது. கொள்முதல் ஏஜண்ட்கள் என்று நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாங்கி அரசாங்கத்தின் கிடங்குக்கு அனுப்புகின்றார்கள். அப்படி அனுப்பப்படுகின்ற நெல்லுக்கு பணம் பெறுவதற்கு 10, 15 நாட்கள் ஆகின்றன. கொள்முதல் ஏஜண்ட்கள் அந்த நாட்கள் வரை விவசாயிகளிடமே வருவதில்லை. ஆகவே, விவசாயிகள் வேறு எங்காவது விற்பதற்குத்தான் முனைகிறார்கள்.

கொள்முதல் ஏஜண்ட்கள் என்று நியமிக்கப்பட்டிருப்பவர்களைத் தவிர, ஃபுட் கிரைன்ஸ் லைசென்ஸ் ஹோல்டர்ஸ் என்ற நிலையிலே வைத்து இருக்கிறார்கள். இதிலே விவசாயி கொள்முதல் ஏஜண்ட்களிடத்திலே விற்குல் ஒரு விலை. அதே அளவை எஃப்.ஜி.எல். களிடம் விற்குல் விலை கூடுதலாகக் கிடைக்கின்றது. அறுவடை

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [9th November 1966]

காலத்திலே நெல் தேங்கிக்கிடக்கின்ற காரணத்தினாலே சர்க்காருடைய விலை ஒரு மூட்டை கிச்சடிசம்பா 75 கிலோ கொண்ட நெல்லுக்கு விலை ரூ. 33.90 காசுகள். அதே நெல்லை ஆறுமாதங்கள் கழித்து விற்றால் 59 ரூபாய், 60 ரூபாய் என்ற அளவுக்கு போகிறது. அறுவடை காலத்திலே இருக்கக்கூடிய விலையைக் காட்டிலும், ஆறு மாதங்கள் கழித்து அதனுடைய விலை இரண்டு மடங்காக உயர்ந்து போகின்ற நிலைமையைச் சர்க்கார்தான் உண்டாக்குகிறது. இதைத் தவிர உபரி மாவட்டத்திலே ஒரு விலை, பற்றாக்குறை மாவட்டத்திலே ஒரு விலையாக இருக்கிறது. உபரி மாவட்டமான வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே ரூ. 33.90 என்றால், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலே அதே நேரத்திலே 5 ரூபாய் கூட விற்கப்படுகிறது. ஆகவே மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம், காலத்திற்குக் காலம், கொள்முதல் செய்கின்றவர்கள் எல்லாவற்றிலும் விலை வித்தியாசம் இருக்கிறது. கொள்முதல் செய்கின்ற ஏஜண்ட்களைக் காட்டிலும் எஃப்.ஜி.எல். அதிகமான விலைக்கு வாங்குகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளையெல்லாம் உண்டாக்கி இருக்கக்கூடிய காரணத்தாலே தான் விவசாயிகள், எங்கே அதிகமாக விலை கொடுத்து வாங்கப்படுகிறது, எப்பொழுது கொடுக்கவேண்டும், எவர்களிடத்திலே கொடுக்கவேண்டும் என்பதையெல்லாம் பார்த்து விற்கலாம் என்ற நினைப்புடனே இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமையை உண்டாக்கியது இந்தச் சர்க்கார்தான். விவசாயிகள் செய்வது தவறு, சரியா என்பதைப் பற்றி நான் ஆராயவில்லை. முதல் அமைச்சர் அவர்களே ஒரு விவசாயியாக இருந்து, அவர்களிடம் உள்ள நெல்லை எஃப்.ஜி.எல்.கள் வந்து ஐந்து ரூபாய்க்கு கூட்டி விலைக்குக் கேட்டால் அவர்கள் கொடுக்கத்தான் செய்வார்கள், வேண்டாம் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளையெல்லாம் ஏற்படுத்தியது இந்தச் சர்க்கார்தான் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகமாகின்றன, உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகமாவதினாலே நெல்லுக்கு அதிகமான விலை கிடைப்பதைத் தடை செய்யக்கூடிய முறையிலேதான் தவறானவற்றைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அடுத்து, லேவி முறை வருகின்ற நேரத்தில் எப்படி வருகிறது? வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் எவ்வளவு பயிர் ஏறியிருக்கிறது என்ற கணக்குகளை அதிகாரிகள் கேட்கிறார்கள். கிராம அதிகாரிகள் கணக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படிக் கணக்குக் கொடுக்கின்ற நேரத்தில் ஒரு ஏக்கர், கால் ஏக்கர் நிலங்களைக்கூடச் சேர்த்துக்கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஐந்து ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்திலே பயிர் ஏறியிருக்கிறது என்றால், ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் எவ்வளவு மூட்டை நெல் விளைகிறது என்று கணக்கிட்டு அதன்மூலம் அந்த 5,000 ஏக்கர் நிலத்திலே எவ்வளவு நெல் கொள்முதல் செய்யலாம் என்று அதிகாரிகள் கணக்கிட்டு அந்த முறையிலே அந்த மாவட்டத்தின் லேவி அளவை நிர்ணயித்து விடுகிறார்கள். அந்த அளவிலேதான் கொள்முதல் செய்து தீரவேண்டுமென்பதால் கீழே உள்ள அதிகாரிகள் வட்டத்திலே உள்ள தாசில்தார் அந்த முறையிலே தான் லேவி செய்ய முன்வருகின்றார். இடையிலே ஏற்படுகின்ற நிலையை

9th November 1966] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

அவர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள். நட்ட உடனே நட்ட நிலம் எல்லாம் விளைந்துவிடும் என்று அல்லது நினைக்கின்ற அளவுக்கு விளைந்து விடும் என்று தவறான எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள். தண்ணீர் இல்லை, பூச்சி அடிக்கிறது இவற்றையெல்லாம் எண்ணாமலேயே கூட கணக்கிட்டுவிடுகிறார்கள். தண்ணீர் இல்லாததால் விளைச்சல் குறைந்து விடுகிறது. பூச்சி அடிப்பதால் விளைச்சல் குறைந்து விடுகிறது. இருபது மூட்டை விளையலாம் என்று நினைக்கின்ற நிலத்தில்கூட இந்தக் காரணங்களால் 10 மூட்டைதான் விளைகின்றது. ஆகவே, நாற்று நட்ட நேரத்திலே நிலத்திலே இருக்கின்ற விளைச்சல் அறுவடை நேரத்திலே குறைந்துவிடுகிறது. அவர்கள் கணக்குப் பிரகாரம் 5 ஆயிரம் ஏக்கரில் பயிர் ஏறியிருக்கிறது என்ற கணக்கில் ஒரு ஏக்கருக்கு 20 மூட்டை என்றால், 5,000 ஏக்கருக்கு எவ்வளவு விளையும், எவ்வளவு கொள் முதல் செய்யவேண்டுமென்ற முறையிலே பார்த்து, மேலே இருக்கிற அதிகாரிகள் கீழே இருக்கிற அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிடுகிறார்கள். ஒரு இடத்திலே கேள்விப்பட்டேன். மேலே இருக்கிற அதிகாரி, கீழே இருக்கிற ஒரு அதிகாரியைப் பார்த்து “ஏன் போட்ட அளவுக்குக் கொள் முதல் செய்யவில்லை? உதிய மாம் போல் நிற்கிறயே, உனக்கேன் இந்த வேலை? இந்த வேலையை விட்டுவிட்டு நீ போய் விடலாமே?” என்ற அளவிலே திட்டிய காரணத்தினாலே அங்குள்ள அதிகாரிகள் கிராமங்களிலே சென்று விவசாயிகளை எந்த அளவுக்குத் துன்புறுத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு துன்புறுத்துகின்றார்கள். அவர்கள் குதிரிலே நெல் இருக்கிறதா. வைக்கோல் போரிலே நெல் இருக்கிறதா என்று எல்லாம் பார்க்கிறார்கள். சீல் வைக்கிறார்கள், பூட்டை உடைக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த அளவுக்கு விவசாயிகளை துன்புறுத்துகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி அதிகாரிகளிடம் சொன்னால் அவர்கள் நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும் என்ற வகையிலே கூறி உபரி மாவட்டம் என்று சொல்லி கொள்முதல் செய்துவிடுகிறார்கள். நாங்கள் இந்த நிலைமைகளை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறோம்.

என்னுடைய மாவட்டம் உபரி மாவட்டம். என்னுடைய வட்டம் செய்யாறு உபரி வட்டம்தான். அப்படியிருந்தும் அங்கேயிருக்கக் கூடிய மக்களுக்கு அரிசி கிடையாது. கிராமங்களிலே மார்க்கெட்டின் சர்ப்ளஸ் என்று கொள்முதல் செய்துவிடுவதால் அங்கே இருக்கின்ற நிலமற்ற ஏழைகள், விவசாயிகள் அரிசி கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த நிலையிலே அங்கே திருவொற்றியருக்கு நாற்பது மூட்டைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கலெக்டரிடம் கேட்கப்பட்டது. ஆனால் 10 மூட்டைகள்தான் கொடுக்க முடியும் என்று ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஏன் இந்த நிலைமை? எங்களுடைய தலையெழுத்தா? எங்களுடைய மக்களுக்கு ஏற்கனவே 40 போதாது என்றாலும்கூட. அந்த அளவுக்குக் கூட கொடுக்க முடியாது, 10 மூட்டைதான் கொடுக்க முடியும் என்று சொன்னால், எப்படி நிலைமை சீர்படும்? எங்களுடைய மாவட்டத்திலிருந்து வெளி மாவட்டங்களுக்குக் கொண்டிபோகிறார்கள், ஆனால் எங்களுக்கு அரிசி கிடைப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம்

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [9th November 1966]

இந்தச் சர்க்காரின் கொள்முதல் செய்கின்ற கொள்கையிலே உள்ள குறைபாடுகள்தான். ஆகவே இதையெல்லாம் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-00
a.m.

* திரு. சா. கணேசன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ப்ரொக் யூர்மென்ட் என்று சொல்லுகிற கொள்முதல் கட்டாயம் அல்ல என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள் ஆட்சியிலுள்ளவர்கள். நேற்றுக் கூட நம்முடைய மதிப்புக்குரிய கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் 'உபரியைத்தான் கொள்முதல் செய்கிறோம். அவர்கள் விற்கக் கூடியதைத்தான் கொள்முதல் செய்கிறோம்' என்ற கருத்து புலப்படும்படியாகத் தெரிவித்தார்கள். அது அவர்களுக்கு ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகள் கொடுத்த நிலைமைக்கு மாறான செய்தியாக இருக்கலாம். ஆனால், அது முற்றிலும் தவறானது; உண்மைக்கு மாறுபட்டது என்பதை நினைவிடக்கின்ற பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். பெயர் கட்டாயக் கொள்முதல் என்று இல்லாவிட்டாலும் நிலை முழுக்க முழுக்க கட்டாயக் கொள்முதலாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆறு சென்ட் நிலமுள்ளவர்களுக்கு, அதிலும் தண்ணீர் செம்மையாகப் பாயாத பகுதியில் வாழ்பவர்களுக்கு என்ன உற்பத்தி கிட்டியிருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் வெகு சுலபமாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

என்னுடைய கையிலே கிட்டத்தட்ட 40 சீட்டுகள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஜெயங்கொண்டம் தாசில்தார் ஆபீசில் இருந்து வந்தவை. உடையார்பாளையம் தாலுகா, திருமானூர் கிராமத்தில் இருக்கும் பஞ்சநிவாரணத்திற்கு "நீங்கள் திருமானூர் கிராமத்தில் 0.06 ஏக்கர் நிலத்தில் நெல் சாகுபடி செய்த வகையில் சர்க்காருக்கு ஒரு மூட்டை நெல் லெவியாக அளிக்க வேண்டும்; நீங்கள் மேற்படி மூட்டைகளை அறுவடையான மூன்று தினங்களுக்குள் கொள்முதல் செய்வதற்கு திருமானூர் அசெம்பிளிங் சென்டரில் கொண்டுவந்து அளிக்கவேண்டும்" என்ற ஒரு உத்தரவு. ஆறு சென்ட் நிலத்தில் என்ன விளையும்? அதிலே விளையக்கூடியது அவனுக்கே போதாது; அவன் குடும்பத்திற்கே போதாது. இந்த ஆறு சென்ட் நிலத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவன் வாழ்ந்து விட முடியாது. வேறு கூலி வேலை செய்தோ அல்லது வேறு விதமான தொழில்கள் செய்தோதான் அதற்கு மேல் வேண்டிய, வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பண்டங்களை வாங்கிப் பயன்படுத்தித் தன்னை வழிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். இது மாதிரி பலருக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. "ஐம்பது செண்டுக்கு மேற்பட்டு வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து இம்மாதிரி தங்கள் பகுதியில் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது" என்று திரு. நல்லசிவம் அவர்கள் கூறினார்கள். இங்கு நிலை அதுவல்ல. இப்போது வைத்திருப்பது கூட நிரூபித்த ஜில்லாவைப் பொருத்த வரைதான். 78 செண்டுக்கு 9 மூட்டை, 90 செண்டுக்கு 10½ மூட்டை, 58 செண்டுக்கு 7 மூட்டை, 27 செண்டுக்கு 3 மூட்டை என்றெல்லாம் இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். மூன்று ஏக்கர் 84 செண்டுக்கு 46 மூட்டை. இதுதான் என்னிடம் இருப்பதிலே அதிகப்படியான ஏக்கரேஜ் பற்றிய ஒரு

9th November 1966] [திரு. சா. கணேசன்]

புள்ளிவிவரம். இதை மனத்திலே கொண்டால், இது கடுமையானது மட்டுமல்ல கொடுமையானதும் கூட என்பதை நான் தெளிவு படுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னொரு அற்புதமும் அங்கே நடந்திருக்கிறது. மாரிமுத்துப் பிள்ளை என்பவருக்கு 4 ஏக்கர் நிலம் உண்டு. அவர் பயிர் செய்ததிலே சர்க்காருடைய திட்டப்படி—சர்க்காருடைய திட்டப்படி என்று சொல்வதுகூடத் தவறு—அதிகாரிகளுடைய விருப்பப்படி கொடுத்தது 26 மூட்டை. ராமசாமி கவுண்டர் வேளாண்மை செய்தது ஒரு ஏக்கர். அவர் அளந்து கொடுத்தது 8 மூட்டை. இன்னொருவர் தொப்புளான் மூப்பனர். அவர் 6 சென்ட் நிலத்தில் விவசாயம் செய்திருக்கிறார். அவர் கொள்முதலுக்கு கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார். அவர் வீட்டுக்குப் போய் அவர்கள் உணவுக்கு அல்லது விதைக்கு என்று வைத்துக் கொண்டிருந்த நெல் குதிருக்கு அரசாங்கம் சில் வைத்திருக்கிறது. இந்த மாதிரி நிலைமைக்கு பலர் ஆளாகியிருக்கிறார்கள். இதிலே மேலே கூறிய மூன்று பேரை நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதை நிரூபிக்கும் பொறுப்பை மனப்பூர்வமாக நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்பதைத் தங்கள் மூலமாக அமைச்சரவைக்குப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன். விவசாயி விளைவித்ததை அப்படியே விற்றுவிட வேண்டுமென்றால் நிலைமை என்ன ஆகும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். சரப்பாட்டுக்காக மட்டுமல்ல, வயலில் இறங்கிப் பாடுபடுபவர்கள் இன்று கூலியை ரொக்கமாகப் பெற விரும்பவில்லை. நெல்லாகத்தான், உழவுக் கூலியைப் பெற விரும்புகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் கொடுக்கவேண்டும். அடுத்து, விதைக்காக என்று ஓரளவு கையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதுவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆறு சென்ட் நிலக்காரனுடைய நெல் குதிரைப் போய் சில் வைக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இது நியாயமா? அறமா? பயன் உள்ளதா?

இன்னொரு வேடிக்கை, அவர்கள் பூரா நிலத்திலும் பயிர் செய்யவில்லை. 'இந்த ஆண்டு புது வாய்க்காலில் தண்ணீர் விடப்பட மாட்டாது' என்று ரெவின்யூ அதிகாரிகள் ஏற்கனவே அறிவித்து விட்ட காரணத்தால் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு உள்ள நிலத்தில் கால் பாகம், அரைக்கால் பாகத்தில்தான் உழவு செய்திருக்கிறார்கள். கிடைத்த நீரைக் கொண்டு பயிர் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு மழை நன்றாகப் பெய்து விட்டது. முழு நிலத்திலும் பயிர் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்த நிலையில் இவர்களுக்கு விதை நெல் வேண்டாமா என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுதுள்ள நிலையில் ஒரு ஏக்கருக்கு அவர்களுக்குத் தற்போது கிடைத்திருப்பது பத்து அல்லது பன்னிரண்டு மூட்டை நெல்தான். இந்த நிலைமையில் நெல் குதிரை சில் வைக்கக் கூடிய நிலைமை வருமானால், விவசாயிகள் எல்லாம் திருடர்களாக, கொள்ளைக்காரர்களாக கணிக்கப்படுகிற நிலைமை வருமானால் அது நாட்டுக்கு நன்மையா, மக்களை மதிக்கின்ற ஒன்றாகுமா என்பதையும்

[திரு. சா. கணேசன்] [9th November 1966]

மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். விவசாயிகள் வேதனையோடு மனம் வெறுத்துப் பேசுகின்ற சொற்களை நான் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். 'இந்த ஆண்டு சம்பா விதைக்கவே போவதில்லை' என்று கூறுகிறார்கள். ஆத்திரத்தில் இப்படிக் கூறினாலும் அவர்கள் பிறகு விதைக்கக்கூடும். ஆனால் உள்ளம் வெறுத்துக் கூறக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. உணவு தானியப் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் உழுபவனுடைய மனம் உடைந்து, கசந்து, வெறுத்து விரக்தியாகப் பேசக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்குவோமானால் அது ஆட்சிக்கு நல்ல பெயரைத் தரமாட்டாது, என்பது மட்டுமில்லை, நாட்டிற்கும் நல்ல பலனைத் தரமாட்டாது. இவ்வளவு ஆதார பூர்வமாக நிரூபித்த பிறகு இதன் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு விவசாயிகள் மேலும் கஷ்டப்படாமலும், மாநிலம் உணவுத் திட்டாட்டத்திலிருந்து, உணவுப் பற்றாக்குறையிலிருந்து கணிசமான அளவுக்கு விடுபடவும் அரசு இதை முதற்கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும். கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள், அந்தத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் எல்லாம் தலையிட்டு ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகள் அத்து மீறிய செயலில் ஈடுபடாமல் செய்ய வேண்டும். இந்த அசெம்பிளியின் இறுதி நாளிலே ஆளும் கணத்தவர்களுக்கு விடுக்கின்ற வேண்டுகோளாக இதைச் சொல்லுகிறேன். இதிலே களனம் செலுத்தி, இந்தக் கொடுமைகள் அகற்றப்பட்டு நன்மை வளர வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று மேலும் வற்புறுத்திக் கூறி என் உரையை முடிக்கின்றேன். நான் முன்னே கூறிய அனைத்துக்கும் பொறுப்பேற்று நிரூபிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதையும் மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, முக்கியமாக இந்த விவாதத்தைத் தொடங்கி வைத்த கனம் உறுப்பினர் திருச்சியில் நடைபெறுகின்ற கொள்முதலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது கொள்முதல் கொள்கையைப் பற்றி விவரமாக விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லையென்று கருதுகிறேன். விலை நிர்ணயிக்கப்பட்ட பிறகு விலை அதிகமாக ஏறிக் கொண்டு வருகிறது என்பதைக் கண்டு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மீண்டும் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டது, நியாயமான விலையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதற்கு மேல் விலை ஏறக்கூடாது, விற்கக் கூடாது என்ற நிலையில் அரசாங்கமே ஓரளவு கொள்முதல் செய்து அதை எங்கு வேண்டுமோ அங்கு விரியோகிக்க வேண்டுமென்ற வகையிலேதான் அரசாங்கம் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறது.

இதற்கு முன்பு குறைந்தவிலையில், ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்வதை நியாயவிலைக் கடைகள் வைத்திருந்தபோது மில்காரர்களோடு அல்லது ஹோஸ்டேலரோடு அல்லது வியாபாரிகளிடத்திலோ என்ன விலை உண்டோ அதற்குக் குறைத்துக் கேட்டு அதில் ஓரளவு வாங்கி நியாயவிலைக் கடைகளில் குறைந்த விலையில் விற்றுக் கொண்டிருந்தோம். அதற்கப்புறம், விலை ஏறிக்கொண்டு போகிறது, மக்களுக்கு நிவாரணம் இல்லை, குறைந்த விலைக்கு கேட்டு வாங்குவது மற்றதை அதிக விலைக்கு விற்று விடுகிறார்கள். அதனால் விலை ஏறுகிறது என்பதையெல்லாம் கவனித்த பிறகுதான் விலையை

9th November 1966] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நிர்ணயித்து நியாயமான கட்டுப்படியான விலையை விவசாயிகளுக்கு அளித்து அந்த விலைக்கு வாங்கவேண்டும், அந்த விலைக்கு மேலே விற்பது தவறு, அந்த விலைக்கு அரசாங்கமும் ஓரளவு கொள்முதல் செய்து விநியோகிப்பது என்ற முறை இப்போது கையாளப்பட்டு வருகிறது. அப்படி அரசாங்கம் வாங்குவது விவசாயிகள் விற்கக் கூடியதுதான், மார்க்கெட்டின் சர்ப்பளவை விவசாயிகள் ஓரளவிற்கு விற்கவேண்டி யிருக்கிறது. விற்பதும் கூட எல்லாவற்றையும் வாங்குவதில்லை. ஆனால் கொள்கைப்படி விற்கக் கூடியது எல்லாம் இந்த விலைக்கு மேலே விற்கக் கூடாது, அந்த விலைக்கு வாங்கவேண்டும் என்பதுதான் இப்போது அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆனால், சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள், விலை அதிகமாகக் கிடைக்கவேண்டும், எங்களுக்கு கட்டுப்படியாகவில்லை. விவசாயச் செலவுகள் அதிகமாக இருக்கிறது, அதிகமாக விற்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்துதான் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளை மேலும் ஊக்குவிக்கவேண்டுமென்றுதான் போனஸ், இன்ஸென்டிவ் போனஸ், இப்போது குறுகியகால சாகுபடி விளைச்சலுக்காக மேலும் க்விண்டால் ஒன்றுக்கு மூன்று ரூபாய் கொடுக்கிறது என்று அரசாங்கம் அளித்துக்கொண்டு வருகிறது.

லெவி என்று சொல்கிறார்கள். டெக்ளிக்கலாக எடுத்துக் கொண்டு இது லெவி, ஓரளவிற்கு கொடுத்து விட்டு மற்றதை விற்பதுகொள்கிறது என்ற கருத்தில் சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அதல்ல. விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்றால் எல்லாவற்றையும் பரிசீலனை செய்து விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகக் கூடிய விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்றால் அதற்கு மேலே விற்கக் கூடாது என்பதுதான். ஆகவே, அப்படி அதிக விலைக்கு விற்பதுகொண்டு போனால் விலைவாசியைக் குறைக்கமுடியாது. விலைவாசியைக் குறைக்க ஒரு நடவடிக்கையாக இது எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. லெவி என்றால் 'ரஃப் அண்ட் ரெடியாக' சுமாராக இவ்வளவு கொடுக்கலாம் என்று போடுகிறோமே தவிர அப்படிக்கொடுத்து விட்டு மீதியை எப்படி வேண்டுமானாலும் விற்பதுகொள்ளலாம் என்பதல்ல.

எவ்வளவு கொள்முதல் செய்வது என்பது ஆங்காங்குள்ள பயிருக்குத் தகுந்தபடி, ஜில்லாவிற்குத் தகுந்தபடி, பிராந்தியத் திற்குத் தகுந்தபடி நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருச்சியில் 12 மூட்டை என்று சொன்னார்கள். உண்மையான, 30, 25, 20 என்று விளைகிறது. பல்விதமாக விளைகிறது. ஏ.டி.டி 27 நன்றாக விளைந்திருக்கிறது. 'பம்ப்செட்ஸ்' வைத்து நீர்ப்பாசனம் செய்கின்ற இடத்தில் விளையாது என்று சொன்னார்கள். அங்குதான் அதிகமாக விளைகிறது. காவேரிப் பாசனத்தைவிட பம்ப் செட்ஸ் வைத்து பயிர் செய்கின்ற இடத்தில்தான் அதிகம் விளைகிறது. அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்வது தங்களிடம் இருப்பதை அரசாங்கம் அல்லது அரசாங்கம் நியமித்த எஸ்டேன்டினிடம் கொடுப்பது என்பது கட்டாயந்தான். ஆனால் இவ்வளவுதான் கொடுக்க

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[9th November 1966]

வேண்டும் என்பதை எல்லாம் பார்த்துச் செய்கிறார்கள். எவ்வளவு கொடுக்கத்தகும், விதைக்கு வேண்டியது, உணவுக்கு வேண்டியது, தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது என்று எல்லாவற்றையும் வைத்துப் பார்த்துத்தான் செய்கிறார்கள். எங்கேயாவது அதிகமாக போட்டிருந்தால் கலெக்டர் அதைக் கவனித்து நியாயமாக எவ்வளவு தூரம் வாங்கலாம் என்பதை நிர்ணயிக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கருக்குக் கீழே கட்டாயப்படுத்துவதில்லை என்பது உண்மை தான். ஆனால் வீற்குக் கூடியவர்கள் ஒரு ஏக்கருக்கு கீழே இருக்கிறவர்களும் வீற்கலாம். அவர்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வீற்க முடியும். அவ்வாறு அவர்கள் கொடுக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள். கொடுக்கவில்லை என்றால் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் தான்யம் இருந்தால் அதைக் கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். ஐந்து ஏக்கருக்கு உள்பட நிலங்களில் கொள்முதல் செய்யவேண்டாம் என்று கூட கருத்து தெரிவிக்கிறார்கள். திருச்சி ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் ஐந்து ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலம் என்பது மொத்தம் விளைச்சலில் 28 வீதம்தான் தரும். இருபத்திஎட்டு வீதம் ஐந்து ஏக்கருக்கு மேற்பட்டவர்களிடம் மட்டும் கொள்முதல் செய்து விடுவது என்றால் தமிழ்நாட்டின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாது. மொத்தத்தில் தமிழ்நாட்டின் சராசரியைப் பார்த்தால் ஐந்து ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட ஹோட்டிங் 26 சத வீதம்தான் தேவையாகிறது. கால் பங்குதான் கொள்முதல், மார்ஜினல் சர்ப்ளஸ் கால் பங்கு தான் கொள்முதல் செய்ய முடியும். அப்படி கால் பங்கு கொள்முதல் செய்தால் வேண்டியவர்களுக்கு போதிய அளவிற்கு விநியோகிக்க முடியாமல் போய்விடும்.

1964-ல் என்ன நடந்தது? அப்போது இம்மாதிரியெல்லாம் கொள்முதல் செய்யவில்லை. வியாபாரிகளிடமே விடப்பட்டது. விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அந்த விலையைவிட அதிகமான விலைக்கு விற்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு முக்கியமாக வியாபாரிகளால், வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு என்று எல்லா ஜில்லாக்களிலிருந்தும் இந்த மாநிலத்திற்கு அப்பால் அரிசி கொண்டு போகப்பட்டது. சாதாரணமாக அப்படிப் போவதில்லை. தஞ்சை, திருச்சியில் இருந்துதான் போகும். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலிருந்தும் வியாபாரிகளிடம் இருந்து பிடித்து அதிக விலை கிடைக்கிறது என்று வெளியே அனுப்பி விட்டார்கள். அதனால்தான் பஞ்சம் ஏற்பட்டது 1964-ல். இப்போது கொடிய பஞ்சம், கடினமான பஞ்சம் என்றெல்லாம் சொல்வது, அதைச் சொல்பவர்களுக்கு அலங்கார வார்த்தையாக இருக்கிறது. ஆனால், இன்று அப்படி ஒன்றுமில்லை. தஞ்சையில் கூட பஞ்சம் என்று பேசினார்கள் திரு. நல்லசிவம் அவர்கள். அன்றைக்கு இருந்தது அரிசி. அரிசி இருந்தும் ஒரு பஞ்ச நிலை ஏற்பட்டது. அதைத் தவிர்க்கும் நோக்கத்தோடு கொள்முதல் திட்டம் கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஓரளவிற்குத்தான் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. அதை வைத்துத் தான் இப்போது விநியோகிக்கப்படுகிறது.

9th November 1966] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இப்போது திருச்சியில் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது என்றால் அதை மற்ற மாநிலங்களுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போவது என்பதில்லை. வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு போவதில்லை, தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு போவதில்லை. ஆனால் பெரும் பகுதி கொள்முதல் செய்யப்படுவது அந்தந்த மாவட்டத்தில்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாவட்டத்தில் தேவை எப்போது ஏற்படுகிறதோ அதைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அந்த அந்த மாவட்டத்திலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொள்முதல் செய்யப்பட்டது ஓயாயிரம் டன் இருக்கும் திருச்சியில். அது பெரும்பாலும் திருச்சியின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகத்தான் கையாளப்பட்டு வருகிறது.

எங்கு பார்த்தாலும் அரிசிப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விட்டது, அரிசி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். மழை பெய்வதற்கு முன்பு, காவேரியில் தண்ணீர் வருவதற்கு முன்பு தான்யம் வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கூட அதை வெளியிடத் தயங்கிறார்கள். அப்போது அரிசிப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. ஆனால், அப்போது அரசாங்கம் அதை சமாளித்து எங்கெங்கு கிடைக்குமோ அங்கிருந்து அரிசி பெற்று, எங்கு வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் விநியோகித்து வந்தது. ஆனால் இப்போது நிலைமை சீர்ப்பட்டு இருக்கிறது. மழை வந்த பிறகு, காவேரியில் தண்ணீர் வந்த பிறகு நிலைமை சீர்ப்பட்டிருக்கிறது. இன்பார்மல் ரேஷனிங் என்று வைத்து எங்கெங்கு வேண்டுமோ அங்கு கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். சென்ற மாதம் 22-ம் தேதி வரையில் அந்த வாரத்தில் 1,400 டன் அரிசி விற்கப்படும் என்றிருந்தது—அப்படி வைத்திருந்து—பின்னால் பார்த்தால் அந்த வாரம் மழை பெய்துவிட்டதால் 700 டன்தான் விற்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து அரிசிப் பற்றாக்குறை அதிகம் என்பதில்லை. அரிசி கிடைக்கவில்லை என்ற நிலை இல்லை. அந்தநிலை மாறியிருக்கிறது என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் உணருவார்கள். இப்போது கிடைக்கிற அரிசியை கொள்முதல் செய்து அதை எங்கெங்கு வேண்டுமோ, மாநிலத்திற்குள்ளே எங்கெங்கு வேண்டுமோ அங்கு அதை விநியோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி விநியோகிக்கவில்லை என்றால் விலை இன்னும் ஏறுகிறது, சிலருக்கு அரிசி கிடைக்காமலேயே போய் விடலாம். ஒருபக்கத்தில் கொள்முதல் செய்யக் கூடாது என்று சொல்லி இன்னொரு பக்கத்தில் அரிசி இல்லை என்று சொன்னால் அது ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பாடாக இருக்கிறது. விவசாயிகள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லலாம். ஆனால் நான் சொல்கிறேன், நான் அடிக்கடி பெருமையோடு பாராட்டுவதுபோல் விவசாயிகள் நல்லமுறையில் ஒத்துழைக்கிறார்கள். நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற விவசாயிகளைப்பற்றி நான் பெருமைப்படுகிறேன். அவர்கள் ஒத்துழைப்பால் நான் நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொண்டு வருகிறேன். கொள்முதல் ஆகிறது. தொல்லை இல்லாமல், துன்புறுத்தப்படாமல் செய்காட்டும். சிலர் ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள். பெரிய விவசாயிகளை விட்டு விடுகிறோம், சிறிய விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிறோம் என்று சொன்னார்கள்.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [9th November 1966]

பெரிய விவசாயிகளிடம் வற்புறுத்தி வாங்கப்படுகிறது. இப்போது சொல்லுவதெல்லாம் அவர்கள் சொல்லுவதுதான்; சிறிய விவசாயிகள் பெயரில் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் இதை ஒரு ஜீவனமாகவே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கங்கே பணம் வசூல் செய்வது, தந்தி கொடுப்பது, இங்கே வந்து பேசுவது என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்தாலேயே தெரிகிறது. சிறிய விவசாயிகள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் கட்டாயப் படுத்தி நெல் கொள்முதல் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே இவர்கள் யாருக்காக வருகிறார்கள், சிறிய விவசாயிகளுக்காகக் கண்ணீர் விடுவதாகச் சொல்லுகிறார்களே இவர்கள் யாருக்காக வருகிறார்கள் என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாமல் இல்லை.

இப்போது நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொண்டுதான் வருகிறோம். வேறு வேறு விடையிலே இருக்கிறது என்றால், ஆங்காங்கு இருக்கிற நிலைமையையொட்டி இருக்கிறது. திருச்சியில் எடுத்துக்கொண்டால், புதுக்கோட்டையில் குறைவாக இருக்கிறது. கரூரிலிருந்து கோயம்புத்தூருக்குப் போவதால் அங்கு கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆனால், விடைய குறைந்துகொண்டுதான் வருகிறது. மழை பெய்த பிறகு மார்க்கெட்டில் விடைய குறைந்திருக்கிறது.

வெளியிலிருந்து அரிசி வரவழைக்கவேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் நல்லசிவம் தெரிவித்தார்கள். எங்கிருந்து வரவழைப்பது? பீஹார், யு.பி. ஆகிய மாநிலங்களில் கடுமையான பஞ்ச நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது உண்மைதான். அரிசி சாதாரணமாகக் கிடைப்பதில்லை. உலகத்திலேயே பற்றாக்குறை இருக்கிறது. அப்படி வெளியிலிருந்து வரவேண்டிய நிமித்தமும் இல்லை. இப்போது நல்லவேளையாக, நமக்கெல்லாம் நம்பிக்கை அளிக்கக் கூடிய வகையிலே மழை நன்றாகப் பெய்திருக்கிறது. சில பேர்களுக்கு அது ஏமாற்றமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். மொத்தத்தில் மழை பெய்திருக்கிறது; ஆங்காங்கு புயலால் ஓரளவு சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிற போதிலும், பொதுவாக நன்றாக விளைந்திருக்கிறது : மேலும் நன்றாக விளையும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகையினாலே வெளியிலிருந்து அரிசி வரவழைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்றால் ஓரளவு கொள்முதல் செய்து நாம் வைத்துக்கொண்டு எங்கு எங்கு விநியோகிக்கவேண்டுமோ அங்கு அங்கு விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்யவில்லை என்றால், அப்போதுதான் தொல்லை ஏற்படும்; அப்போதுதான் மக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். அப்போதுதான் அரிசிப் பஞ்சம் ஏற்படும். இதைத் தடுக்கத்தான் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுகிறோமே தவிர, விவசாயிகளுக்குக் கொல்லை கொடுக்கும் வகையில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இதை விவசாயிகளே உலர்வார்கள், பாராட்டுவார்கள்.

நான் சற்று மூன்று கூறியது போல. சௌகரியமாக உள்ள விவசாயிகள், இன்னும் அதிக விடைய வெளியில் இருக்கிறதே, அதை ஏன் அங்கே விற்கக்கூடாது, கொள்முதல் செய்கிறார்களே, என்ற

9th November 1966] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

எண்ணம் ஏற்பட்டு அவர்கள் புகார் செய்கிறார்கள். ஏழை விவசாயிகளின் பெயரால் புகார் செய்கிறார்களே தவிர, மற்றப்படி பொதுவாக தமிழ்நாட்டில் உள்ள விவசாயிகள் நிலைமையை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். என்றென்றும் உணவு பயிரிட்டு உற்பத்தி செய்கிறவன் தனக்கு மட்டுமல்ல, மக்கள் எல்லோரையும் வாழ்விற்கிறவன் இந்த உழவன் என்ற பெருமை என்றென்றும் உண்டு. அந்தப் பரம்பரையில் வந்திருக்கிற விவசாயிகள் இதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள், பாராட்டுகிறார்கள், ஒத்துழைக்கிறார்கள். ஆனால், ஏதோ ஒரு முறை ஏற்படுத்தவேண்டும், மிகைப்படுத்தவேண்டும் என்ற வகையில் அவ்வாறு மிகைப்படுத்திக் குறைகூறுவது அவர்கள் உரிமைதான். அவர்கள் அவ்வாறு சொல்லவேண்டுமென்றால் சொல்லலாம்.

இப்போது இருக்கிற நிலையில் நாம் ஐக்கிராசையாகச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி ஒரு தொல்லை ஏற்பட்டும், அவதி ஏற்பட்டும் என்றால், அது வேறு வகை. ஆனால், அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிற நிலைமையில் மக்களுக்கு ஒரு தொல்லையும் துரிக்காமல், துன்புறுத்தாமல், விவசாயிகளை முக்கியமாக ஊக்குவித்து நிலைமையைச் சமாளிக்கவேண்டுமென்றுதான் அரசாங்கம் தவணம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது. அவ்வாறு சமாளித்துக்கொண்டு வருகிறது.

இன்று வெளி மாநிலங்களிலெல்லாம் ஒரு அவதி ஏற்படுகிறது அங்கெல்லாம் ஒரு கவலை ஏற்படக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது என்றால், நாம் உஷாராக இல்லை என்றால் நம் தமிழ்நாட்டையும் பாதிக்கும். அதற்கெல்லாம் இடம் கொடாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை மக்கள் உணர்கிறார்கள், அவர்கள் அதற்கு உரிய வகையில் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்கு எந்த விதத்திலும் கொல்லையை அளிப்பதற்குச் சிறிதும் இடம் கொடுக்காது. எங்கும் தவறுதல் நடக்கவே இல்லை என்று சொல்லவில்லை யாராவது அதிகாரிகள் தவறு செய்கிறாந்தால் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு எப்போது வேண்டுமானாலும் கொண்டு வரலாம். அப்படி அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டால் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் தயங்காமல் எடுத்துக்கொள்ளும். யாரும் சொல்லிவிட்டு ஆதாரத்தோடு நிறுவித்து விட்டோம் என்று சொன்னால் போதாது. எந்த அங்கத்தினரானாலும் விவரமாக எழுதி அனுப்பினால் விசாரிக்கலாம். தொடர்ந்து நான் இதில் கவனம் செலுத்தி வருகிறேன். விசாரித்து வருகிறேன். கலெக்டர்கள் தங்கள் கடமையைத்தான் செய்கிறார்கள். அலுவலியமாக மக்களைத் துன்புறுத்தும் வகையில் ஈடுபடவில்லை. எந்த அதிகாரி அப்படி ஈடுபட்டாலும் அதற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டார்கள். விவசாயிகளே போய் தங்களுக்கு இருக்கிற கஷ்டத்தைச் சொன்னால் அதையும் ஆராய்ந்து நியாயமான முறையை அனுசரிக்க வேண்டும் என்பதுதான் கலெக்டர்கள் அனுசரித்து வரும் முறை.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [9th November 1968]

ஆகவே, இதிலே ஏதோ பயங்கரமான நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. தொல்லை ஏற்பட்டுவிட்டது என்றெல்லாம் கனம் அங்கத்தினர் நல்ல சிவம் அவர்கள் பேசினார்கள்; அது அவர்கள் எப்போதும் பேசுகிற முறை—அதைப்பற்றி நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை—இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டில் நிலைமை சீர்ப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

VII.—DISCUSSION ON THE STATEMENT OF CHIEF MINISTER OF CYCLONE HAVOC AND RELIEF MEASURES.

MR. SPEAKER: I want to know how many hon. Members are going to participate in this discussion. (Many hon. Members raised their hands). The time allotted for this discussion is only one hour and I will have to apportion time to many hon. Members who have raised their hands. I do not think I can give more than two or three minutes for each hon. Member.

Now, the hon. Member, Sri Thangavelu, will speak.

திரு. ஆ. தங்கவேலு: மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, சென்ற வாரம் ஏற்பட்ட கோரப் புயலாலும், கடுமையான மழையாலும் ஏற்பட்ட விளைவு பற்றி விவாதிக்கச் சந்தர்ப்பம் அளித்த கங்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தக் கொடுமையான புயலையும், கடுமையான மழையையும், அதனால் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய விளைவைப் பற்றியும் நினைக்கிற போதே நெஞ்சம் குமுறுகிறது; வேதனைதான் ஏற்படுகிறது. திண்டிவனம் தாலுகாவிலே ஐப்பசி மாத ஆரம்பத்திலேயே கடுமையான மழை பெய்து ஏரிகளெல்லாம் நிறைந்துவிட்டன. ஏரிக் கரைகளெல்லாம் ஊறி, ஈரமாக இருந்தன. மரங்களுடைய வேர்களைல்லாம் ஊறி இருந்தன. வீடுகள் எல்லாம் கூட பதமாக விழக் கூடிய வகையில் இருந்தன. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், சென்னையில் விசியதைவிட பதின் மடங்கு அதிகமான வேகத்தில் புயல் வீசியிருக்கிறது. 100-150 மைல்கள் வேகத்தில் விசிய புயலும் 252 M.P.H. மழை ஒரே நாளில் மட்டும் பெய்து, அங்கு உள்ள பெரிய வர்கள் சொல்கிறபடி இது வரையில் இப்படிப்பட்ட மழையைக் கண்டதில்லை என்பதாகும். “நான்காவது வருஷத்தில் அடித்த காற்று சாதாரணமானதுதான். இப்போது அடித்த காற்றைப் போல் முன்னர் எங்கள் வாழ்நாளில் காணவில்லை. இது கோரக் காற்று” என்று வயது வந்தவர்களெல்லாம் சொல்லும் அளவிற்கு அவ்வளவு சேதத்தை விளைவித்து விட்டது. கூரை விடு ஒன்றுகூட கிடையாது. அத்தனை கூரை வீடுகளும் நாசமாகிவிட்டன. சென்னை நகரப் பகுதிகளில் எல்லாம் கட்டடங்களாக இருக்கின்ற காணத்திலை, இங்கே அதனுடைய விளைவு நமக்குக் தெரிய வில்லை. ஆனால் குடிசைப் பகுதிகளில் அந்த நிலைமை தெரிகிறது. கிராமப் பகுதிகளில் அதிலும் குறிப்பாக அரிசன மக்கள் வாழக் கூடிய குடிசைப் பகுதிகள், ஏழை மக்கள் வாழக்கூடிய குடிசைப்